

català - español

UNIVERSITAT POMPEU FABRA

MINIPUT 2001

Del 12 al 15 de novembre del 2001
Auditori de l'edifici Balmes (IDEC), Universitat Pompeu Fabra
Balmes, 132
Barcelona

Presentació

Programa

Organització

Auditori edifici Balmes (IDEC-UPF). Balmes, 132. Barcelona. **De 18.00 a 21.00 hores**

Dilluns 12 de novembre

PRESENTACIÓ DE L'ACTE

L'IRRESISTIBLE ENCANT DEL REVOLUCIONARI MORT

Aquests documentals investiguen el final tràgic de dos revolucionaris mítics del segle XX, dues morts envoltades de conspiracions i d'agents secrets. Un ho fa des de la serenitat del professional experimentat; l'altre, des de la insolència de la joventut. Però cap dels dos deixa indiferent.

Sacrificio: Who betrayed Che Guevara? (Suècia, SVT / ATMO Media Network, 58')

Els autors d'aquest documental tenen vint-i-pocs anys. El Che no és un mite de la seva generació. Potser per això l'aborden sense complexos. Parteixen del testimoni de Ciro Bustos, l'home considerat responsable de la mort de Che, i s'embarquen en una investigació que deixa clar que les coses potser no són tan senzilles. I s'hi embarquen amb un tractament formal contundent, insòlit i agosarat. És compatible el rigor històric amb el "rap" i el muntatge a l'estil MTV?

Assassination in the colonial style (Alemanya, WDR, Colònia / Con Voi Film, Berlín, 45')

Patricio Lumumba va liderar el procés de descolonització del Congo Belga. El 1960, poc després de ser nomenat primer ministre, va morir assassinat en una conspiració dels serveis secrets belgues. Quaranta anys després, els responsables directes del crim s'expliquen amb un cinisme intranquil·litzador. Amb imatges d'arxiu, i declaracions dels implicats i dels familiars de Lumumba, el realitzador trenca un discurs precís i càlid que contrasta amb la fredor dels assassins.

Comptarem amb la presència d'Erik Gandini i Tarik Saleh, realitzadors de Sacrificio: Who betrayed Che Guevara?, i de Thomas Giefer, realitzador d'Assassination in the colonial style.

Moderaran la sessió: Manel Arranz i Joan Úbeda.

Dimarts 13 de novembre

ÀFRICA INDABA

Indaba és la paraula zulu per dir "història". Presentem dues històries africanes l'any que l'INPUT ha tingut lloc, per primer cop, a l'Àfrica. És una oportunitat privilegiada d'acostar-nos a les produccions d'aquest continent, normalment lluny del nostre abast. La violència explícita ens podrà dur a debatre una qüestió d'actualitat: la televisió té una doble moral a l'hora de mostrar les imatges morboses, segons que els protagonistes siguin de països rics o pobres? Les particularitats d'aquestes produccions televisives exòtiques ens ajudaran a reflexionar sobre la imatge de les víctimes que ofereix la televisió.

Cry Freetown (Gran Bretanya, Insight News TV, CBC/SRC, Ch 4, CNN1, 27')

Gener de 1999: guerra civil a Sierra Leone. En pocs dies moren milers de civils, entre ells el fotoperiodista Miquel Gil. Els informadors fugen: per al món, no hi ha imatges = no hi ha guerra. Fins que un cameraman oriünd, Sorious Samura, filma una violència tan impúdica que triga un any perquè alguna cadena accepti d'emetre el seu material. Des d'aleshores s'ha difós àmpliament i l'audiència ha estat massiva. El públic ho ha volgut veure: hauria de voler-ho? Els professionals hauríem de donar-li-ho?

Yizo Yizo 2 (Àfrica del Sud, SABC Education, 50')

Una sèrie per educar el jovent amb escenes de drogoaddicció, violència sexual, homofòbia...? La realitat sud-africana és tan explosiva que el Ministeri d'Educació ha decidit fer pedagogia a través d'una sèrie de ficció que mostra les dificultats que han de superar els mestres i els alumnes d'una escola en un gueto negre. L'Àfrica busca un llenguatge televisiu propi i situacions i personatges amb qui es pugui identificar. Respon Yizo Yizo a aquest desig?

Amb la presència de Sorious Samura, autor de Cry Freetown, i Teboho Mahlatsi, realitzador de Yizo Yizo 2.

Moderaran la sessió: Miquel Garcia i Lurdes Cortès.

Dimecres 14 de novembre

A CÀMERA OBERTA

Hi ha vegades que, animats per la comoditat de les noves càmeres DV, els reporters tenen ganes de saltar-se les normes de l'ortodòxia periodística, filmant tal com raja, esdevenint ells mateixos els protagonistes o deixant la càmera directament als personatges de la història. Vet aquí tres exemples del que passa aleshores i del terreny movedís que es trepitja. Emergeix la realitat tal com és, alliberada dels cànons acadèmics. És així més autèntica?

Mi cámara y yo: Nueva York despierta (Espanya, Telemadrid, 20')

Nova York, tres dies després de l'atemptat a les Torres Bessones. Una reportera de Telemadrid ha volat des de Barajas amb una càmera DV a les mans. Filma tot el que veu i tot el que sent. Sense micròfon de mà, sense il·luminació, sense preparació ni atrezzo. La seva vivència, la pols negra que respira, la sorpresa, el cansament, la decepció i, per què no?, l'humor, és el que nosaltres veurem. El periodista al descobert?

Fugint del futur (Espanya, Televisió de Catalunya, 42')

Naïs i Yasmine, dues adolescents del barri del Clot de Barcelona, són amigues inseparables. Però estan tan tancades en el seu petit món rebel i marginal, on l'únic camí possible sembla ser una davallada fins a tocar fons, que els cal un mirall que els torni una imatge real del que els passa. Aquest mirall serà la càmera, que esdevé així la tercera amiga, la confident, aquella que ho veu tot i està pendent de tot. Davant la càmera, però, té lloc una transformació.

Such is my karma (Polònia, Televisió Polonesa, 29')

En un barri pobre de Varsòvia, un reporter presta la seva nova càmera DV a una colla de nois enjogassats. De sobte, els adolescents sense nord, acostumats a no ser mai

protagonistes de res, passen a ser els amos de la seva pròpia història. Aleshores..., la càmera enfoca el reporter!

Comptarem amb la presència de Rafa Jaén, subdirector d'informatius de Telemadrid, Carolina Cubillo, directora de Mi cámara y yo: Nueva York despierta, l'equip de Fugint del futur.

Moderaran la sessió: Jordi Balló i Cristina Hernández.

Dijous 15 de novembre

LA CONSTRUCCIÓ DE LA REALITAT

Els informatius de les televisions construeixen dia a dia una versió de la realitat. Tant els professionals com molts dels protagonistes dels fets sabem que això és així, que aquestes són les regles del joc. I en aquest gran teatre de la realitat dels informatius, malauradament hem aconseguit allò de... "el que no surt per la televisió no existeix". Però què pot passar si algú gosa sortir de la rutina i mostra el mecanisme ocult de la maquinària periodística? Quines podrien ser les reaccions a casa nostra si ensenyéssim el que succeeix a les bambolines? Aquesta sessió recull dos treballs que, cada un a la seva manera, desvetllen una altra versió de la realitat, la versió normalment oculta dels fets que constitueixen matèria de notícia.

A high level delegation (Bèlgica, RTBF, 50')

Una delegació parlamentària belga viatja a Corea del Nord per conèixer "la veritat" sobre aquesta societat. Però allà descobreix que tot està amagat i que hi ha moltes coses de les quals no es parla. Res del que s'esperava es troba, cosa que era en part previsible. Però l'equip del programa torna amb un document sorprenent: un retrat molt poc habitual dels representants democràtics de la societat belga en acció.

Waiting for Godot at De Gaulle (Finlàndia, YLE TV2, 52')

L'Albert ha estat vivint a l'aeroport Charles de Gaulle durant onze anys i s'ha convertit en una mena de celebritat. El visiten periodistes dia si i dia també. De sobte, té l'oportunitat de partir a on vulgui, però la situació li crea un nou dilema, perquè pot perdre el modus vivendi mediàtic. Qui l'està gravant en aquells moments li ofereix el seu ajut i es troba amb un nou gir de la història, el més nou i interessant, el que dona una altra versió del ja famós Albert.

Comptarem amb la presència de Phillipe Dutilleul, realitzador d'A high level delegation.

Moderaran la sessió: Mercè Camins i Marisol Soto.